

A MAGYAR KÖZTÁRSASÁG NEVÉBEN!

A Fővárosi Ítéltábla, mint másodfokú bíróság **Budapesten, 2010. év május hó 13. napján** tartott nyilvános ülés alapján meghozta és kihirdette a következő

í t é l e t e t:

A folytatólagosan elkövetett vesztegetés büntette és más bűncselekmény miatt I. r. vádlott és társai ellen indított büntetőügyben a Fejér Megyei Bíróság 2009. év május hó 29. napján kelt 10.B.131/2008/31. számú ítéletét az I. r. vádlottal szemben **megváltoztatja.**

A közbizalom elleni bűncselekményeit felbujtóként (Btk. 21. § (1) bekezdés) elkövetettnek minősíti.

A vádlottal szemben 230.000,- (kettőszáz-harmincezer) forint vagyonekobzást rendel el.

Egyebekben az elsőfokú bíróság ítéletét I. r. vádlottal szemben helybenhagyja.

Az ítélet ellen további fellebbezésnek nincs helye.

I n d o k o l á s:

A Fejér Megyei Bíróság 2009. év május hó 29. napján kelt 10.B.131/2008/31. számú ítéletében I. r. vádlottat bűnösnek mondta ki a Btk. 250. § (1) bekezdésébe ütköző és a (3) bekezdés I. fordulata szerint minősülő 2 rb. folytatólagosan elkövetett vesztegetés büntettében és a Btk. 274. § (1) bekezdés c./ pontja szerinti 2 rb. bűnsegédként elkövetett közokirat-hamisítás büntettében. Ezért 2 év börtönre, 3 év közügyektől eltiltásra és lefokozásra;

II. r. és III. r. vádlottakat 1-1 rb. társtettesként, folytatólagosan elkövetett vesztegetés büntette és társtettesként elkövetett közokirat-hamisítás büntette miatt 1-1 évi börtönre;

IV. r. vádlottat 2 rb. társtettesként elkövetett közokirat-hamisítás büntette miatt 60 napi tétel pénzbüntetésre ítélte.

A börtönbüntetés végrehajtását II. r. és III. r. vádlottak tekintetében 2-2 év próbaidőre felfüggesztette. A IV. r. vádlott esetében az 1 napi tétel pénzbüntetés összegét 100 forintban, a pénzbüntetés teljes összegét 60.000 forintban állapította meg.

Rendelkezett a bűnjelek lefoglalásának megszüntetéséről, a bűnügyi költség viseléséről.

Az elsőfokú bíróság ítélete ellen az ügyész a rendelkezésére álló 3 nap alatt az I. r. vádlott terhére súlyosításért, hosszabb tartamú szabadságvesztés kiszabásáért; I. r. vádlott és védője elsődlegesen felmentésért, másodlagosan enyhítésért jelentettek be fellebbezést.

II. r., III. r. és IV. r. vádlottak tekintetében senki sem élt jogorvoslattal, e vádlottakkal szemben az ítélet az elsőfokú bíróság előtt jogerőre emelkedett.

A Fővárosi Fellebbviteli Főügyészség BF.495/2008/4-I. számú átiratában az elsőfokú bíróság ítéletének I. r. vádlottra vonatkozó megváltoztatását, vele szemben a fő- és mellékbüntetés hosszabb tartamban történő megállapítását, egyebekben az ítélet helybenhagyását indítványozta.

A másodfokú nyilvános ülésen az ügyész fellebbezését az átiratában írtakkal egyezően fenntartotta.

I. r. vádlott védője bizonyítási indítványában kérte további rendőröknek, I. r. vádlott beosztottjainak a kihallgatását arra a körülményre, hogy a vádlott adott-e a prostituáltak ellenőrzésének megelőzésére vonatkozó utasítást részükre.

Érdemi felszólalásában a védő megalapozatlannak tartotta az elsőfokú bíróság ítéletét. Az általa megjelölt tanúk vallomása ugyanis azt igazolja, hogy a II. r. és a III. r. vádlottak „törleszteni” akartak az I. r. vádlottal szemben, vallomásukban ezért terhelték őt olyan bűncselekmény elkövetésével, melyet nem valósított meg. Az elsőfokú bíróság álláspontjával szemben nem tekinthető bűncselekménynek a prostitúciót folytató személyeknek adott tanács és az arra vonatkozó segítség, hogy olyan lakásba jelentkezzenek be, amely védőtávolságon belül van, különös tekintettel arra, hogy aki ilyen tevékenységet folytat, rendszeresen ad információt a rendőrségnek. Az elsőfokú bíróság indokolási kötelezettségét is elmulasztotta mikor nem adta indokát, hogy a tényállás megállapításánál miért a vádlott-társak és miért nem az I. r. vádlott vallomását fogadta el.

Amennyiben mégis bűncselekmény elkövetését állapítaná meg a másodfokú bíróság, úgy indítványozta, hogy egy cselekménynek értékelje az I. r. vádlott II. r. és III. r. vádlottakkal kapcsolatos tevékenységét. E vádlottak ugyanis közösen fizették ki részére a 30.000 forintot, közösen kapták a védőővezeten belüli bérlakást. Az őket érintő hivatali kötelességszegés így egységet képez, ezért nem áll fenn az ügyfelek számához igazodó homogén anyagi bűnhalmazat.

Összességében elsődlegesen az I. r. vádlott felmentésére, másodlagosan a vele szemben kiszabott szabadságvesztés végrehajtásának felfüggesztésére, végül annak mérséklésére és fele részének letöltése utáni feltételes szabadságra bocsáthatóságára tett indítványt.

A Fővárosi Ítéltábla a Be. 349. § (1) bekezdése alapján csak a fellebbezéssel érintett I. r. vádlott tekintetében bírálta felül az elsőfokú bíróság ítéletét és az azt megelőző eljárását. Megállapította, hogy az elsőfokú bíróság az eljárási szabályok betartásával folytatta azt le. Ügyfelderítési kötelezettségének eleget téve a vádlottakon kívül meghallgatta az 1. számú tanút, akinek a vallomása alátámasztotta az I. r. vádlottat terhelő vádlott-társak vallomását, értékelési körébe

vonta továbbá a nyomozás során beszerzett okiratokat is (elsőfokú ítélet 7. oldal). Emellett helyes érvekkel utasította el az elsőfokú bíróság az I. r. vádlott védője által már az elsőfokú eljárásban előterjesztett rendőrök kihallgatására irányuló bizonyítási indítványát (9. oldal utolsó előtti bekezdésétől a 10. oldal első bekezdéséig).

A másodfokú bíróság is egyetértett azzal, hogy a meghallgatni indítványozott tanúktól nem várható azzal kapcsolatosan elfogulatlan vallomás, melyben önmagukat kötelességszegéssel vádolhatnák. A Be. 82. § (1) bekezdés b./ pontja alapján ugyanis *a (4) bekezdés esetét kivéve a tanúvallomást megtagadhatja, aki magát... bűncselekmény elkövetésével vádolná, az ezzel kapcsolatos kérdésekben.* Márpedig e jogszabályhelyre figyelemmel a tanúk nem kötelesek még annak valósága esetén sem elmondani, hogy esetlegesen I. r. vádlott felhívására mellőzték az intézkedés megtételét II. r. és III. r. vádlottakkal szemben. Ennek elismerése esetén ugyanis valóban bűncselekmény elkövetésével vádolnák önmagukat, amelyre azonban - az előbbi törvényhely szerint - nem kötelesek, mert erre a körülményre kiterjed a mentességi joguk.

Az elsőfokú bíróság indokolása mégis kiegészítésre szorul, mert nem adta okát, miért utasította el a körzeti megbízott meghallgatására vonatkozó bizonyítási indítványt. Tekintettel arra, hogy mind az elsőfokú eljárásban, mind a másodfokú nyilvános ülésen előterjesztett bizonyítási indítvány szerint e tanút ugyanarra a körülményre kérte megidézni a vádlott védője, mint a rendőr tanúkat, a Fővárosi Ítéltábla a Fejér Megyei Bíróság ezzel kapcsolatos indokolását annyiban egészíti ki, hogy az előbbi elutasítási ok - a Be. 82. § (1) bekezdés b./ pontjában biztosított mentességi jog - e tanúra vonatkozóan is fennáll. Hasonlóan az előbbi két személyhez nem várható esetleges kötelességszegésével kapcsolatos elfogulatlan vallomástétel, mert ezzel kapcsolatosan őt is mentességi jog illeti meg.

Az előbbi indokokra figyelemmel utasította el a Fővárosi Ítéltábla a védőnek a három tanú kihallgatására irányuló bizonyítási indítványát.

Tekintettel arra, hogy a védőnek így nem volt olyan értékelhető bizonyítási indítványa, amely I. r. vádlott felmentését eredményező tényállás módosítására vezethetett volna, megállapítható, hogy a tényállást támadó fellebbezése az elsőfokú bíróság bizonyítékokat értékelő tevékenységét vitatta. Márpedig erre az esetre is a Be. 351. § (1) bekezdésében írtak az irányadók, vagyis „a másodfokú bíróság a határozatát az elsőfokú bíróság által megállapított tényállásra alapítja, kivéve, ha az elsőfokú bíróság ítélete megalapozatlan, illetőleg a fellebbezésben új tényt állítottak, vagy új bizonyítékokra hivatkoztak [323. § (3) bekezdés] és ennek alapján a másodfokú bíróság bizonyítási eljárást folytat le.” A másodfokú bíróság utóbbi rendelkezést alkalmazva megállapította, hogy az elsőfokú bíróság által megállapított tényállás mentes a Be. 351. § (2) bekezdés a-d./ pontjában írt hibáktól és hiányosságoktól. Az teljes mértékben felderített, nem áll ellentétben az iratok tartalmával, a logika szabályaival, így a másodfokú eljárásban irányadó.

Az elsőfokú bíróság által megállapítottakat I. r. vádlott nyomozati vallomása is alátámasztotta annyiban, hogy elismerte: vádlott-társai lakcímbeljelentő lapjain saját

kezüleg ő írta rá a lakcímet. A rendelkezésre álló iratok pedig alátámasztják azt az ítéleti megállapítást, hogy abban az időszakban, amikor II. r. és III. r. vádlottak havi rendszerességgel fizettek I. r. vádlottnak, velük szemben nem volt semmilyen rendőri intézkedés.

Az elsőfokú bíróság utóbbi körülménnyel kapcsolatos ténymegállapítása szerint II. r. és III. r. vádlottak egy alkalommal 50.000 forintot, majd legalább 6 hónapon keresztül havi 30.000 forintot, mindösszesen 230.000 forintot adtak át I. r. vádlottnak a lakcímbeljelentésért, illetve azért, hogy őket hivatali kötelezettségét megszegve „békén hagyja”. Ebből az összegből I. r. vádlott 50.000 forintot adott tovább IV. r. vádlottnak.

Azt is helyesen rögzítette az elsőfokú bíróság, hogy I. r. vádlott akként kezdeményezte II. r. vádlott és III. r. vádlott fiktív lakcímbeljelentését, hogy *„felajánlotta a segítségét, hogy elintézi bejelentkezésüket a védőtávolságon belüli lakcímre”* (elsőfokú ítélet 4. oldal 4. bekezdés). Abból a megfogalmazásból, hogy I. r. vádlott „felajánlotta a segítségét” nem az következik, hogy a valótlan lakcímbeljelentés a vádlott-tárak kezdeményezésére történt volna. Éppen ellenkezőleg: az elsőfokú bíróság megállapításából - „elintézi a bejelentkezésüket” - éppen az a helyes ténybeli következtetés vonható le, hogy a közokirat-hamisítás történeti tényállását tettesként megvalósító vádlott-társak a cselekményüket I. r. vádlott kezdeményezésére, az ő felhívására követték el.

A hibamentesen megállapított tényállásból az elsőfokú bíróság törvényesen vont következtetést az I. r. vádlott bűnösségére és cselekményét túlnyomórészt helyesen minősítette a Btk. 250. § (1) bekezdésébe ütköző és a (3) bekezdés I. fordulata szerint minősülő 2 rb. folytatólagosan elkövetett vesztegetés bűntettének és a Btk. 274. § (1) bekezdés c./ pontja szerinti 2 rb. közokirat-hamisítás bűntettének.

A közélet tisztasága elleni bűncselekmény tekintetében az elsőfokú bíróság helytállóan mutatott rá arra, hogy jogtalan előnynek minősül az I. r. vádlott által II. r. és III. r. vádlottaktól kért és kapott rendszeres anyagi juttatás, valamint ingyenes szexuális szolgáltatás. Az előbbiekre tekintettel hivatali kötelességét megszegve fiktív albérlethez juttatta őket és biztosította számukra a tiltott kéjelgés zavartalan folytatását. Cselekménye ezért valóban a kötelességszegéssel elkövetett passzív hivatali vesztegetésnek minősül. A Fővárosi Ítéltábla álláspontja szerint I. r. vádlott két vádlott-társával kapcsolatosan elkövetett vesztegetési cselekménye nem minősíthető 1 rb. bűncselekménynek. E tekintetben töretlen ugyanis a bírói gyakorlat, hogy a rendbeliség az ügyfelek számához igazodik, így az egyazon ügyben több ügyfélről történő előny kérése minden esetben bűnhalmazatnak tekintendő. Ahogyan erre a BH.2006.177. jogeset is rámutat, a cselekmény rendbelisége a törvényellenes kapcsolatok számához igazodik.

A közokirat-hamisítás bűntette tekintetében viszont nem volt helytálló az elsőfokú bíróság azon megállapítása, hogy I. r. vádlott e cselekményét bűnsegédként követte el. A Btk. 21. § (2) bekezdése szerint bűnsegéd az, aki bűncselekmény

elkövetéséhez szándékosan segítséget nyújt. A bűncselekmény ekkénti elkövetője pszichikai, avagy fizikai bűnsegédként valósíthatja meg a cselekményét. Jelen esetben az irányadó tényállás alapján a fizikai segítségnyújtás - I. r. vádlott előzetes megbeszélését követően aláírta az üres lakcímbeljelentő lapokat IV. r. vádlottal, ő maga írta rájuk a fiktív címet, majd átadta azokat II. r. és III. r. vádlottaknak - valóban szóba jöhet. Ezen magatartását azonban megelőzte egy korábbi, közokirat-hamisítás bűncselekmény elkövetésénél a történeti tényállásban is rögzített, kezdeményező szerepében megnyilvánuló elkövetői magatartás. Ahogyan arra a másodfokú bíróság már korábban is utalt, e bűncselekmény elkövetésének gondolata kifejezetten I. r. vádlottól származott, társai pedig kizárólag az ő felhívására követték el az intellektuális közokirat-hamisítást, melyben a későbbiek során kétség kívül ő is közreműködött.

Az időben korábban megvalósuló és súlyosabban is minősülő, a bűncselekmény elkövetésére szándékosan rábíró tevékenységbe beleolvad az enyhébb megítélés alá eső későbbi cselekmény, amely csak járulékosan kapcsolódik - fizikai segítségnyújtással - az alapcselekményhez. A Fővárosi Ítéltábla erre tekintettel e vádlott bűncselekmény elkövetésének rábírásában megnyilvánuló, a bűncselekmény elkövetése tekintetében súlyosabban minősülő magatartást látta megállapíthatónak.

A büntetés kiszabása körében az elsőfokú bíróság részben helyesen értékelte az ezzel kapcsolatos súlyosító és enyhítő körülményeket. A súlyosító körülményeknél a másodfokú bíróság nem csupán a bűncselekmények halmazát, hanem azok többszörös halmazát értékelte ekként. Ezen belül is kiemelendő, hogy a folytatólagosan elkövetett vesztegetéseket I. r. vádlott legalább hét-hét alkalommal követte el. Így cselekménye, amennyiben nem olvad a folytatólagosság egységébe összesen 14 rb. bűncselekménynek minősült volna. Mellőzte ugyanakkor a súlyosító körülmények köréből a hivatali helyzettel visszaélést, mivel csak e minőségére tekintettel követhette el a vádlott a közélet tisztasága elleni bűncselekményeket. A bűncselekmény alaptényállási elemének egyben súlyosító körülménykénti értékelése a kétszeres értékelés tilalmába ütközik. Súlyosító körülményként értékelendő e cselekményeknél az, hogy kifejezetten I. r. vádlott kezdeményezése folytán került sor elkövetésükre.

Az enyhítő körülmények köréből mellőzte a rendőr foglalkozású vádlott alkalmazási feltételeként szereplő büntetlen előéletet. Enyhítő körülmény viszont az elsőfokú ítélet meghozatala óta eltelt további egy éves időmúlás.

Az elsőfokú bíróság helytállóan, a Btk. vonatkozó rendelkezései szem előtt tartásával szabta ki I. r. vádlottal szemben a bűncselekmény büntetési tételének alsó határával megegyező börtönbüntetést. A bűnösségi körülmények körében nem volt megállapítható olyan döntő változás, ami a kiszabott büntetés mértékére jelentősen kihatna. A kiszabott büntetés lényeges súlyosítására, de enyhítésére sincs törvényes ok. A Fővárosi Ítéltábla által az előbbiek szerint áttekintett bűnösségi körülmények, különösen az elkövető személyi körülményei nem

indokolják a Btk. 89. § (1) bekezdésének alkalmazásával a szabadságvesztés végrehajtásának próbaidőre felfüggesztését sem.

Nem tévedett az elsőfokú bíróság a mellékbüntetések alkalmazásakor sem. Nem észlelte ugyanakkor, hogy I. r. vádlott a vesztegetés során II. r. és III. r. vádlottaktól összesen legalább 230.000 forint vagyoni előnyre tett szert. A Btk. 77/B. § (1) bekezdés e./ pontja szerint vagyonekobjást kell elrendelni arra a vagyoni előnyre, amely az adott vagyoni előny tárgya. A Btk. 77/C. § (1) bekezdése szerint a vagyonekobjást pénzösszegben kifejezve kell elrendelni, ha a vagyon már nem lelhető fel, illetve ha az egyéb vagyontól nem különíthető el, vagy az aránytalan nehézséget okozna. E rendelkezés alkalmazásával a Fővárosi Ítéltábla az előbbi összeg vagyonekobjását rendelte el I. r. vádlottal szemben.

A Fővárosi Ítéltábla a Fejér Megyei Bíróság ítéletét az előbbi indokok alapján a Be. 372. § (1) bekezdése alapján megváltoztatta, míg az ítélet egyéb, törvényes rendelkezéseit a Be. 371. § (1) bekezdése alapján helybenhagyta.

B u d a p e s t, 2010. év május hó 13. napján

Dr. Nehrer Péter s.k.
a tanács elnöke

Dr. Hrabovszki Zoltán s.k.
előadó bíró

Dr. Révész Tamásné s.k.
bíró

A Fejér Megyei Bíróság 10.B.131/2008/31. számú ítélete I. r. vádlott tekintetében a Fővárosi Ítéltábla 3.Bf.240/2009/5. számú ítéletében írt változtatással a mai napon jogerős és végrehajtható.

B u d a p e s t, 2010. év május hó 13. napján

Dr. Nehrer Péter s.k.
a tanács elnöke

*Kiadmány hitelül:
bírósági ügyintéző*